

חלומות המחר

על מה חולמים תלמידי שז"ר? במה רובנו רוצים לעסוק בעתיד? היכן אנחנו שואפים לגור? ומי מחכה לשלום? (רמז: רובנו). פרויקט מיוחד

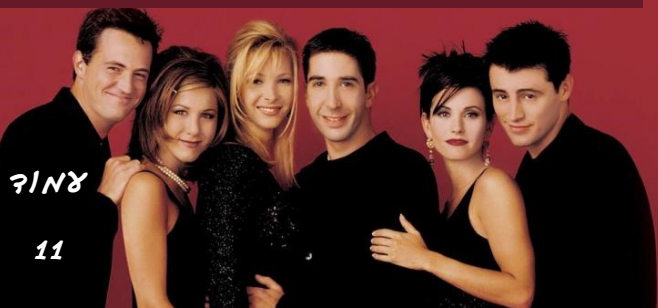
בלעדי: ראיון עם עידן רייכל
בוגר ביה"ס (שער אחורי)

יום בחיי השחקן שלנו - גיא
גולדברג (עמוד 10)

הצצה מיוחדת לפנימיית
שטיינברג (עמוד 6)

"אני לא רוצה
אינסטגרם" (עמוד 8)

מ' החבר האהוב בשז"ר?

הלמידה הרצויה למציאות משתנה כגון: חקר ושאלות שאלות, עבודת צוות, רלוונטיות וסקרנות, יצירתיות, ארגון מידע והצגתו. לפיכך המבחינים המסורתיים הוחלפו במשימות הערכה חלופית המלוות במחווים סדורים.

יוזמות חינוכיות חדשות תופסות מקום מכובד בסדר היום הבית ספרי שלנו. יותר ויותר תלמידים יוצאים מגבולות הכיתה ולומדים במסדרונות ובמרחבי הלמידה החדשים.

בשביל מחר/ דבר המנהלת
מחצית מהשנה מהווה זמן מצוין לעצור ולהתבונן בכל הנעשה עד כה ואף לחדד את המשך דרכנו למחצית הקרובה. עברה עלינו מחצית מרובת עשייה חינוכית משמעותית הכוללת התייחסות למימד החברתי, הרגשי והפדגוגי.

כבר בשנה שעברה שמנו במרכז את הפדגוגיה החדשנית, למידה מותאמת

שמחתי לעיין בכתבות שתוצגנה בעיתון זה, שמשקפות את תחומי העניין שלכם ומעורבותכם בחיי ביה"ס.

עם פתיחת המחצית השנייה אבקש להודות לצוות החינוכי, צוות המנהלה וליו"ר וועד ההורים. נברך אתכם, תלמידים שלנו, לעוד מחצית מוצלחת. בה תוכלו לממש את חלומותיכם, לחוות הצלחה ולהרגיש מוערכים ומשמעותיים.

אלברט איינשטיין אמר "תלמד מאתמול, תחיה בשביל היום ותאמין בשביל מחר. הדבר החשוב ביותר הוא לא להפסיק לשאול".

שלכם, יעל

במחצית זו התארחו אצלנו מספר פעמים דמויות מובילות בתחום החינוכי. מנכ"ל משרד החינוך, מר שמואל אבולת ומונהלת מחוז מרכז, הגברת עמליה חיימוביץ, פגשו את הצוות החינוכי ונחשפו

לעשייה החינוכית. בנוסף נבחרנו פעמיים להציג בפני מפקחי המחוז ומדריכיו את הפדגוגיה ואת התוכניות הייחודיות שלנו הקשורות ברווחת הפרט ומתן מענים דיפרנציאליים לכלל התלמידים. בסיום שלושת הביקורים זכינו לשבחים רבים. הצוות החינוכי ואתם, התלמידים, זכיתם לשבחים ומחמאות רבות. היה מרגש לצפות בכם בזמן המפגשים. בוגרים, משתפים בחוויות, בלמידה, בדעותיכם ואפילו בביקורת שלכם על נושאים שונים. ייצגתם את כולנו בכבוד רב.

לתהליכי שינוי חברתיים תרבותיים וטכנולוגיים המחזקים את מיומנויות

אלברט איינשטיין אמר: "תלמד מאתמול, תחיה בשביל היום ותאמין בשביל מחר. הדבר החשוב ביותר הוא לא להפסיק לשאול"

יוזמות חינוכיות חדשות תופסות מקום מכובד בסדר היום הבית ספרי שלנו. יותר ויותר תלמידים יוצאים מגבולות הכיתה ולומדים במסדרונות ובמרחבי הלמידה החדשים

מערכת עיתון בית ספר

מנהלת בית הספר: יעל יונוביץ'; עורך העיתון: אבי גרצמן, הגהה: סיגלית מורצקי. צילום שער: לינוי אלנר; חברי מערכת: טל חנין, נועם צלמון, דפנה רסניק, תבור פז, לינוי אלנר, גאיה לביא, יהונתן היימן, רוני זיגנורסקי, ליהיא חברוני, גיא גולדברג, עדי דרוקר, נטלי נאור, ליאל מטרסו, שירי הראל, עודד פייבל, אגם אלעזרי.

חלום עליכם

בשער האחורי של העיתון בחרו לינוי, תבור ודפנה לראיין את עידן רייכל, זמר מצליח מאוד ובוגר חטיבת שז"ר. רייכל הוא דוגמה נהדרת לאדם שהלך בעקבות החלום והקים מפעל חיים של מוסיקה ואושר תרבותי. בשיחה איתו הוא ממליץ לתלמידי בית הספר לנצל את הזמן ולחשוב איך כל דבר, גדול כקטן, בונה ומעצים אותנו. הראיון עם רייכל הוא דוגמה נהדרת לסיפור של אדם שהצליח להגשים את חלומו והפך ממנער "חמודי" שמנגן על אקורדיון (כפי שכתבו עליו בספר המחזור וניתן לראות בעמוד 12) לכוכב בינלאומי. במרכז גיליון זה של עיתון שז"ר בחרנו לבדוק על מה התלמידים כיום בבית הספר חולמים - במה אתם רוצים לעסוק בעתיד? היכן תרצו לגור? ומה אתם שואפים בשביל המדינה שלנו? בין עמודים אלו אפשר למצוא עוד כמה חולמים שהצליחו והגשימו. מישל מורוזוב (2'ז) מספרת על השלום שהיא חולמת עבור ישראל אותו ציירה בפוסטר השלום שזיכה אותה בפרסים, גיא גולדברג (ח'2) כותב על הגשמת החלום הבימתי שלו ולינוי אלנר (ט'3) חולמת לשנות את העולם. לינוי כותבת על הנערה השבדית גרטה טונברג

"עיתון זה הוא המקום בו רעיונות, שעלו בישיבות מערכת העיתון, הפכו למשפטים מורכבים ולמסרים צבעוניים"

שנלחמת במנהיגי העולם שאדישים לשינויי האקלים והיא גם כותבת על הצורך שלנו להילחם בתנועות המחאה נגד ישראל הצעות בעולם. אני מקווה שהקריאה בעיתון תעודד אתכם לחלום ושבין השורות תמצאו את הדרך להגשמת החלום. עיתון זה הוא המקום בו רעיונות, שעלו בישיבות מערכת העיתון, הפכו למשפטים מורכבים ולמסרים צבעוניים אותם תוכלו לקרוא, לעיין בהם במחשבות ולהפיק מהם את המיטב (בדיוק כמו שהמליץ לנו רייכל) או לפחות כמה חלומות חדשים. קריאה נעימה!

מועצת הנוער העירונית, מוזמנים להצטרף

נוער, נוער, נוער עדי דרוקר, ח'6

רוצים להשפיע? מועצת הנוער העירונית היא אופציה מומלצת במיוחד: אולי שמעתם על ארגון הנוער "מועצת הנוער העירונית", ואולי לא, אז אני כאן כדי לספר לכם מהו בעצם הארגון הזה. "מועצת הנוער העירונית" כפר סבא" הוא ארגון שפועל תחת העירייה,

הארגון נועד לכך שגם אנחנו בני הנוער הגרים בכפר סבא, נוכל להשמיע את קולנו. במהלך השנה אנחנו מתנדבים, ועושים הכל כדי לעזור למי שמסביבנו. הצטרפתי ל"מועצת הנוער העירונית", כשהייתי בכיתה ז' ואני כל כך שמחה שעשיתי זאת. המועצה לימדה אותי להיפתח ולהגיד את מה שאני חושבת, למדתי להתחשב במי שמסביבי, למדתי שגם לי יש זכות להשמיע את קולי, וחוף מזה הכרתי שם הרבה חברים חדשים. אם יש לכם רעיון איך לשפר משהו בעיר, אתם מוזמנים לקדם אותו בעזרת המועצה, וגם אם אין לכם רעיון, אבל עדיין מתחשק לכם להצטרף למועצה, אתם יותר ממוזמנים.

דרך השלום

גאוה שז"רית: "פוסטר השלום" שציירה מישל מורוזוב (2'ז) זכה במקום הראשון בתחרות העירונית ובמקום החמישי בתחרות הארצית. בפוסטר ניתן לראות מדרגות המובילות לדלת פתוחה בכדור הארץ. בכדור הארץ קיימת מדינה בצורת לב,

עפרונות, טושים, מרקרים וגירים. לעומת זאת נאמר שלא ניתן לצייר ולצבוע באמצעות צבעי מים, גואש, שמן ואקריליק", מספרת מישל.

"קיבלתי דף בגודל בינוני-גדול, בחרתי טושי אלוהול בצבעים הבאים: ירוק, כחול, סגול, כתום, אפור, צהוב, אדום וצבע קרמיקה והתחלתי בציור. לקח לי שעה וחצי לסיים את הציור". כאשר נודע למישל על זכייתה במקום הראשון בתחרות העירונית, היא

נעמדה על הבמה וסיפרה על תהליך הציירה ונתנה את פרשנותה לציור. "התרגשתי מאוד על שבחרו בציור שלי, לא תיארתי לעצמי שאזכה. ההורים היו גאים בי, זו היתה התחרות הראשונה הקשורה לאומנות שזכיתי בה. אני מודה לכולם שתמכו ועודדו אותי"

כאשר יונים חגות סביב כדור הארץ. הרעיון שעמד מאחורי הציור הוא: "דרך לשלום" כאשר המדרגות מסמנות את השביל והיונים מסמלות את השלום.

"שרית, המורה לאומנות, הנחתה את התלמידים וביקשה לצייר יצירה באמצעות

בואו

נצעד

לחלום

Dream

גיא גולדברג,

ח' 2 ועד י

דרוקר, ח' 6

איך שוזרים חלומות? יצאנו לבדוק על מה חולמים תלמידי שז"ר. לא, לא בדקנו מהם חלומות השינה שלכם, בדקנו את השאיפות, את הרצונות ואת התקוות שלכם לעשורים הבאים בחייכם. ערכנו סקר מקיף שעליו ענו כ-70% מתלמידי החטיבה. אנחנו בהחלט יכולים לקבוע כי רוב התלמידים בבית הספר היו רוצים לעבוד בהיי-טק, לגור בישראל בעיר כפר סבא ושואפים לשלום במדינה. יתר התוצאות המרתקות לפניכם, כולל השאלה המסקרנת כמה תלמידים רוצים להיות בעתידם מורים:

מה החלום
התעסוקתי שלכם?

✓14%: היי-טק

✓12.5%: משחק

✓9%: ספורטאים/ת

✓8.5%: רופא/ה

✓4%: עורכי דין

✓3.8%: עיצוב

✓3.3%: רקדנים/

זמרים

✓2%: מדענים,

מעצבים גרפיים,

ציירים

ופוליטיקאים

לעבודה ולמלאכה

באופן מפתיע רק חמישה תלמידים בחרו באפשרות "לא יודע", בשאלה בנוגע לעתידם התעסוקתי. היתר שמחו לחשוף בפנינו את החלומות שלהם. במקום הראשון מבין תלמידי שז"ר ממוקם הרצון לעבוד בחברת היי-טק, כך ענו 14% מהתלמידים. במקום השני, מעל ל-50 תלמידים שהם כ-12.5% מהעונים על הסקר, רוצים לעלות על הבמה ולהיות שחקנים. כתשעה אחוזים רואים עצמם כספורטאים וקצת פחות מזה כרופאים.

בהמשך הדירוג: 4% חולמים להיות עורכי דין, 3.8% רוצים לעסוק בעיצוב פנים, 3.3% מאמינים שהייעוד שלהם הוא לרקוד, ומספר דומה רוצה לשיר. פחות משני אחוזים רוצים להיות מדענים ומספר דומה של תלמידים היו רוצים להיות מעצבים גרפיים, ציירים, מהנדסי מזון ופוליטיקאים (שישה תלמידים).

כמה היו רוצים להיות מורים? ארבעה תלמידים ואחד/ת היו עוסקים בחינוך, אבל לא כמורים. עוד שניים היו מעוניינים לעבוד בגן כגנן/ת ושני תלמידים חולמים להיות עיתונאים. מצאנו בין תשובות הסקר כמה מקצועות עתידיים מיוחדים במינם, אלה הן התשובות הבולטות שהופיעו על ידי תלמיד אחד בלבד: נהג מרוצים, טניסאי, שגריר, מדריך סנפלינג ואסטרונאוט.

לא עוזב את העיר, עבור אף אחד. 51% רוצים להישאר בכפר סבא

לשירותכם/ן

נקודה למחשבה בנוגע ללשון פנייה, זכר, נקבה וחדרי השירותים

אנחנו לא מפרידים בין חדרי אמבטיה לפי גזע או דת, אז למה אנחנו עדיין מפרידים ביניהם לפי מין? עשיתי לכם בלאגן? תנו לי להתחיל מהתחלה. שירותים הם דבר לא מורכב במיוחד. הם נועדו כדי לספק את הצורך הטבעי שלנו כיצורים חיים – להתפנות, כמובן.

בתחילת דרכם של חדרי השירותים הציבוריים הייתה ההפרדה (שנוכחת גם כיום ברוב המוחלט של המוסדות, המסעדות והמקומות הציבוריים הכלליים) דיכוטומית (כלומר, חלוקה לשתי קבוצות משלימות) -זכר ונקבה, שני המינים. ההפרדה הזאת נקבעה משתי סיבות מרכזיות. ראשונה, היא שלפי מה שהחברה משקפת נקבות מבלות יותר זמן בשירותים מזכרים (לכן היה צורך לתכנן את חדרי השירותים באופן מעט שונה). הסיבה השנייה היא שישנן קבוצות אנשים שתומכים בדעה ששירותים משותפים לשני המינים, ושפתוחים לכל המגדרים, יעלו את אחוז ההטרדות המיניות.

אז נכון, החשש הזה קיים, אך לא מוכח באופן מדעי. הסטטיסטיקות במדינות שקיימים בהן שירותי יוניסקס מחזקות את העמדה שזה דבר מבורך.

בשנים האחרונות החברה עשתה צעדים גדולים לקראת שוויון מגדרי (ואני לא מדבר רק על המגדרים הבינאריים, בן ובת, אלא גם על הקהילה הקווירית שלעתים קרובות נשכחת).

ובאשר לשוויון המגדרי, שירותים יכולים להיתפס כדבר הכי פשוט שיש, רוב האנשים לא חושבים או משקיעים בבחירה לאן ילכו (למשל, אנשים סיסג'נדרים שמגדרם תואם את המין בו הם נולדו) אך מה עם האנשים הא-בינאריים?

איך זה קשור לשז"ר? אני חושבת שקיום שירותים ניטרליים בחטיבה ישפיע באופן חיובי מכמה היבטים. ראשית, לא תהיה מחיקה קווירית (קוויר=מגדר א-בינארי). שנית, נוכל להתקדם צעד לקראת שוויון מגדרי, ובאמצעות נוכל להיפרד ולהימנע מדעות קדומות ומחוקים חברתיים שמגבילים אותנו וכובלים אותנו לקרקע.

נוסף על כך, בתור אדם שהיה בשניהם, אוכל להעיד שקיום שירותי יוניסקס יכול לטשטש את ההבדלים הסטריאוטיפיים בין המגדרים. (הפנייה העצמית המעורבת היא לא טעות, זו לשון הפנייה שלי)

שלום וביטחון

שאלנו מה אתם חולמים עבור ישראל? 60% ענו שהם רוצים שלום, 22% ענו שהם רוצים ביטחון, עשרה אחוזים מעדיפים דווקא שגשוג כלכלי, חמישה אחוזים היו רוצים שנשקיע ונמשיך להיות סטארט אפ-ניישן ושלושה אחוזים היו רוצים שנהפוך למעצמה מדעית.

כחול לבן

ביקשנו גם לבדוק, היכן תרצו לגור בעתיד. 49% יגורו בחלומותיהם בישראל, 34% בארה"ב, 13% היו רוצים לגור במזרח הרחוק, שלושה אחוזים היו מעוניינים להעביר את חייהם בבריטניה. האם כדאי לעדכן את המלכה? יתר העונים בחרו לגור במקומות אחרים באירופה (גרמניה או צרפת למשל).

חמישה תלמידים חושבים רחוק במיוחד וחולמים להתגורר באוסטרליה או בניו-זילנד. גם ביבשת התחתונה מחכים לבוגרי שז"ר.

בין ישראל לארה"ב

פנינת השרון

המשכנו לבדוק את חלומות המגורים שלכם ושאלנו היכן הייתם רוצים לגור בישראל בעתידכם. רוב העונים מאוד נאמנים לכפר סבא, 51% היו שמחים להישאר לגור ממש קרוב. 24% חולמים לגור בתל אביב, שבעה אחוזים חולמים על בית במושב או בקיבוץ והיתר ממש חולמים והיו רוצים לגור כמעט בכל פינה הקיימת בארץ. מעניין שרק תלמיד אחר בחר בירושלים, עיר הבירה שלנו, אפילו לפתח תקווה היו יותר הצבעות (שלוש). מבין המקומות המקוריים, שתלמידי שז"ר חולמים לגור בהם: חדרה, סביון, הוד השרון, אשקלון, נתניה, קריית גת, בת ים ואפילו חמישה תלמידים חולמים על ראשון

לציון. אל תשכחו לקפוץ לבקרה!

מעבר לגדר

"שטיינברג היא סביבה שבה כל אחד יכול להיות מי שהוא רוצה". נטלי נאור (ח'3) חושפת בפנינו כל מה שצריך לדעת על החיים בפנימייה. הצצה מיוחדת

מה היית מספר למישהו שעומד לבוא בפנימייה?

חניך: "הולך להיות קשה ומאתגר, נפשית ולימודית אבל בסופו של דבר אתה מוצא את החברים שלך וזה עוזר לך גם להתקדם הלאה".

מדריך: "לבוא בראש מאוד פתוח, לבוא ללמוד, ולבדוק לפני מידע על המקום".

מה לדעתך האירוע הכי מלהיב בפנימייה?

חניך: "מרוץ הלפיד הוא מסורת של שכבת י"ב בו הם מתחילים את תהליך הפרידה מהפנימייה".

מדריך: "טורניר הכדורגל של שכבה נגד שכבה בימי שבת".

ומטרותי בחיים". מדריך: "שטיינברג בשבילי היא סביבה שבה כל אחד יכול להיות מי שהוא באמת".

איזו מילה הכי מאפיינת את שטיינברג?

חניך: "מצוינות".

מדריך: "הזדמנות".

בין אם מדובר במצוינות, בהזדמנות או בשילוב, גם החניכים וגם המדריכים מודים כי החיים בפנימייה מציבים אתגרים רבים. "לגור בפנימייה זה מאוד מעניין כי כל השכנים שלך מתחת לגיל 18", מסביר אחד המדריכים. לדברי אחד החניכים, זה מאתגר מאוד לחיות בשטיינברג. "אבל בסופו של דבר זה עוזר לדעת איך אני במצבים עם חברה ובני נוער".

בין תלמידי בית הספר אתם יכולים למצוא כמות מכובדת מאוד של תלמידים שגרים וחיים בפנימיית "שטיינברג". אנחנו ממש מעבר לגדר של שז"ר ומזמינים אתכם להיחשף למעט מהווי הפנימייה. הפנימייה הוקמה בשנת 1967 על ידי

האגודה לקידום החינוך במטרה לאפשר לילדים, שאותרו כבעלי יכולת לימודית גבוהה, מימוש הפוטנציאל שניחנו בו ומיצוי יכולתם הלימודית, האישית והחברתית. "רמת לימודים בכפר סבא גבוהה יותר ויש יותר אפשרויות לימודיות", עונה אחד החניכים לשאלה מדוע הוא בפנימייה.

מה זה שטיינברג בשבילך?
חניך: "מקום בו אני יכול להגשים יעדים

יום (עמוס) בחיי שטיינברג

07:00 השכמה

08:00 ארוחת בוקר

08:20 יציאה לבית ספר

14:35 חזרה לפנימייה וארוחת צהריים

15:00 - 18:00 חוגים ושיעורים פרטיים

18:30 ארוחת ערב

19:30 פעילות קבוצתית אחרי מקלחות

21:00 סיום פעילות קבוצתית

21:30 כניסה לחדרים

22:00 כיבוי אורות

טיפים לחיים בשטיינברג

+חובה רב-קו.

+חובה להבין ציניות.

+ למצוא איזון בין הלימודים לחברים באופן שווה

+להיות כמה שיותר פתוחים לאנשים/דברים חדשים.

+אל תזייפו את עצמכם בשביל שיאהבו אתכם.

+לא לשפוט אנשים על פי רושם ראשוני.

+לא כדאי להיות סטריליים.

השתמשתי בכוחן של המדיה החברתית וניסיתי ליצור קשר עם גרטה על מנת לראיין אותה לעיתון בית הספר. אחותה ענתה לי, לאחר שפניתי למספר אנשים שהפנו אותי אליה. היא אמרה לי כי אין ביכולתה לעזור לי ועל מנת לראיין את גרטה עליי לפנות ישירות אליה. אני יודעת כי גרטה עסוקה מאוד בימים אלה. אחכה להזדמנות הבאה. בינתיים, בשמה של גרטה: **Let's save the planet.**

יותר מנועה קירל: גרטה טונברג מובילה שינוי

לינוי אלנר, ט'3

אתם בטח שואלים את עצמכם, איך משבר האקלים השאיר אבק לנועה קירל ולעומר אדם והפך להיות הנושא הכי חם בקרב בני הנוער. התשובה נמצאת מאחורי נערה בשר ודם, בדיוק כמונו: גרטה טונברג. כבר יותר משנה שהאקטיביסטית השוודית, בת ה-16, מנסה להציל את העולם. היא מובילה את מאבק התלמידים לצדק אקלימי, וייסדה את "שביתת האקלים", תנועה המעודדת בני נוער להיעדר מבתי הספר מדי שישי, כמחאה על אדישות הממסד לנושא.

לגרטה היה חלום לעשות שינוי והיא עשתה הכל על מנת להגשים את חלומה. גרטה היא לא סתם סמל או אייקון, היא לא סתם מחפשת תהילה. היא ילדה אשר נלחמת על מה שמאמינה. היא שינתה תודעות של המוני אנשים ועשתה רבות לקידום האג'נדה שבה מאמינה, כל זאת בגפה. בתחילת מחאתה היא ישבה מתחת לבניין הממשלה בשבדיה במקום ללכת לבית הספר, עם שלט קטן, על הרצפה בשקט. היא לא נזקקה להרבה מילים על מנת לזעזע - מצב האקלים ועתיד כדור הארץ מדבר בעד עצמו. קול המחאה נשמע כאשר תלמידים רבים הצטרפו אל גרטה. גרטה הצליחה בדרכה הייחודית, להעלות את הנושא על סדר הדין הציבורי ולאחר זמן אף להחזיר לאור הזרקורים את הסוגייה שהרבה פוליטיקאים מעדיפים להשתיק ולטאטא מתחת לשטיח.

רבים נוספים הזדהו עם גרטה, ומחאה של נערה שבדית אחת הפכה לתופעה של מיליוני אנשים ובעיקר בני נוער.

”גרטה היא לא סתם סמל או אייקון, היא לא סתם מחפשת תהילה. היא ילדה אשר נלחמת על מה שמאמינה”

ידידי: אין לי אינסטגרם

נועם צלמון, ט'4

כמו שכולם יודעים, ישנה רשת חברתית ששולטת היום בחברה שלנו, לכל ילד יש את האפליקציה הזאת, הם מעלים תמונות והם מעדכנים בחיים האישיים שלהם. רגע רגע, למה אני אומר הם? אה כן, לי אין אינסטגרם. "מה?", "איך אתה חי?", "מה אתה עושה כשמעמם לך?", "אלו רק חלק מהתגובות המוגזמות שקיבלתי מילדים, כשאמרתי להם שאין לי אינסטגרם."

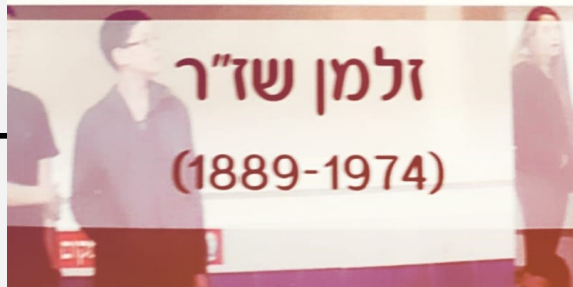
אבל למה אין לי אינסטגרם? למה שמישהו יוותר על אינסטגרם? אז כן, אתם גולשים באפליקציה והכל נפלא. אתם נחשפים לתוכן מעניין של האנשים שאתם עוקבים אחריהם, אתם רואים כל מיני סרטונים מצחיקים או עדכונים מהחיים של החברים שלכם ושל המפורסמים שאתם מעריצים, או עוקבים אחר העמודים של שחקנים, סרטים או סדרות. כל אחד שיש לו אינסטגרם וקורא את זה בטח חושב לעצמו, נכון יש שם מוותר על זה?

נכון, אינסטגרם זו כנראה אפליקציה מהנה ומעניינת, אך אני לא מבין למה היא הכרחית, למה היא הופכת לחיים של האנשים? כן המקום הזה אולי כייפי אבל אלה החיים שלכם? אתם מבלים עשרות שעות באינסטגרם, וגם אם לא, אני בטוח שלהמון ילדים שמשתמשים באינסטגרם יש כל הזמן מחשבות, אם יש פוסט חדש,

אם עשו להם לייק, או אם שלחו להם הודעה, כשהם לא ליד הטלפון.

אני לא מסכים עם דברי המבוגרים, שאנחנו דור המסכים. זו הכללה. אבל אני כן סבור שההפיכה של האינסטגרם למהות חיינו היא מסוכנת. רבים רואים באפליקציה החביבה (באמת) את בסיס החברות עם ילדים רבים אחרים. אני נגד התופעה, כי האינסטגרם שודד לנו את תשומת לב מעיקר הדברים.

אני לא ישר פוסל את האפליקציה. פעם היה לי חשבון שהיה גם די פעיל. החלטתי לסגור את החשבון, כי חשבתי שוב ושוב, כמה אפשר להיות מחובר ולוותר על דברים אחרים מהנים בחיים, כמו בילוי עם חברים, או מהנים קצת פחות, כמו ללמוד לקראת מבחן. האינסטגרם גוזל לנו את הזמן, והחלטתי שלי זה לא יקרה, לכן מחקתי את האינסטגרם ואני שמח שעשיתי זאת. אם גם אתם רוצים למחוק את האינסטגרם, אתם יכולים, האמינו לי שתרגישו הקלה.

גם לזלמן שז"ר אין אינסטגרם

"אינסטגרם זו אפליקציה מהנה ומעניינת, אך אני לא מבין למה היא הכרחית"

מתוקה מהחיים: חיים בצל מחלה

מאת רוני זיגובנסקי, ט'3

לפעמים אני מרגישה שאני הילדה עם הכי הרבה חוסר מזל. אני לא קולטת מה אנשים אחרים עוברים, אבל ככה זה כשאתה שקוע כל כך בלטיפול בעצמך, שכן הסוכרת היא האתגר שלי. לכל אחד יש את האתגר שלו ואין מה להשוות, אני עדיין לומדת לקבל את זה. יש לי כמה בקשות קטנות:

אל תשאלו אותי אם אני יכולה לאכול את מה שאני אוכלת. אם אני אוכלת את זה, כנראה שאני יכולה או שסתם בא לי, אבל פשוט אל תתערבו.

אל תבהו במכשיר שלי, הוא חלק מהגוף שלי וזה יוצר מצב לא

נעים עבורי ועבורך, כי כמו שאתה לא אוהב שיבהו בגוף שלך אני גם לא אוהבת שבוהים בגוף שלי, גם אם הוא שונה מאחרים.

אל תגידו לי בשום אופן, שיש לכם סבא שחולה גם, זה לא תורם לי או לך למהלך השיחה.

בבקשה **אל** תגידו לי לאכול כף קינמון כי מישוהו אמר לכם שזה "מרפא" האמינו לי הייתי כבר מנסה.

לסיכום, מותר לשאול שאלות, אפילו כדאי, אבל צריך לדעת איך להגיד ומה בכל מצב בחיים, אז שהיה לכם יום מתוק.

אל תשאלו אותי אם אני יכולה לאכול את מה שאני אוכלת

Cyberbullying

By: Shay Mekler, Illy Gaon and Amit Eckstien 9\3

Cyberbullying is bullying that takes place over digital devices like cell phones, computers, and tablets, using social media, forums, etc.

Cyberbullies are found wherever people can view, participate or share content.

We interviewed Dylan, a 13 year old YouTuber who was cyberbullied.

Hi Dylan, how are you today?

I'm fine, thank you.

Can you tell us about what happened to you?

Yes, 2 years ago I opened my YouTube gaming channel.

Anyway, the channel started to be very popular between the kids in my school and well... some kids didn't like it so much.

In the beginning, they wrote some offensive comments and spread rumors about me.

What happened when you walked into school?

Everyone was staring at me and laughing, I didn't realize how bad it could get.

The next few days were the same, but the loneliness that came with it only became greater.

During that time, I thought I would rather be bullied at school and not on media - at least that's over when school finishes.

That sounds awful. Did you tell anyone?

No. I thought I could handle it by myself – but I couldn't.

In retrospect, it would have been better if I had spoken to someone because it might have been over sooner.

So how did it end?

The principal punished the kids who bullied me, he suspended them for a whole week, and I closed the YouTube channel because I understood that it was a bad idea, to begin with.

Wow, what an exciting story, thank you for sharing this with us!

We hope no one will ever have to encounter such a thing.

לא נותנים יד לחרם

לינוי אלנר (ט'3) פגשה בווינה את תנועת ה-BDS שמסיתה נגד ישראל. היא מבקשת מבני הנוער לא לשתוק ולפעול כדי להילחם בשנאה

דמינו סיטואציה בה שני חברים שלכם רבים, חבר אחד מספר לכם מה קרה, וגורם לכם לנעוץ על החבר השני. האם תקשיבו לסיפור גם מפיו של החבר השני? המצב הזה קורה לא רק בין חברים לכיתה, אלא גם בזירה הבינלאומית.

אם טיילתם בחו"ל ובעיקר באירופה, כנראה נתקלתם בדוכן או שניים של תנועת ה-BDS ותנועות נוספות שגרמו לכם לחוש באי נוחות עקב היותכם ישראלים. אז מי אלה התנועות האלה ומה הן עושות? מדובר בתנועות המקדמות חרם על ישראל ומוצריה ומפגיונות נגד ישראל. לדעתי, עיקר פעילותן היא עשיית "שטיפת מוח" לקהל הרחב והיעדר המידע בהקשר לפעולות ישראל. נוצר מצב שאנשים מקבלים באופן עקבי מידע לא רשמי ושגוי, המוצג כמידע רשמי ממקור ראשון וכך, מתגבשת בקרבם דעה שגויה ואף לעתים מסוכנת על מדינת ישראל, על אזרחיה על המדינה ועל צה"ל.

הפצת השינאה תופסת תאוצה בדרכים שונות כגון: כנסים באוניברסיטאות וקמפוסים נחשבים, בעיקר בארצות הברית ובבריטניה, אליהם מגיעים פעילי ה-BDS ופונים אל הסטודנטים המבולבלים ומתחילים במסע ההסתה. לעתים השנאה למדינת ישראל מובילה לאנטישמיות ולפגיעה שגויה, והיא יוצרת עוינות כלפי תיירים ישראלים וישראלים בכלל ברחבי העולם.

כאשר נתקלתי בדוכן של ה-BDS בווינה, לא יכולתי לעבור ולהתעלם מהעובדה שמוצאות תמונות של חיילי צה"ל, שעושים ימים כלילות להגן עלינו ומסכנים את חייהם. חיילים אשר מחרפים את נפשם ונלחמים בטרור. התמונות מוצאות מהקשרן ומעוותות. כאזרחית ישראלית, אני יודעת מה באמת קורה, מכירה את המצב הבטחוני ואת האירועים האקטואליים שמתרחשים. כאשר מוציאים מצבים מהקשרם, זה חורה לי באופן אישי.

האם שנאה היא הפתרון? אני מרגישה כי אנו חוזרים 80 שנים אחורה. כנערה ישראלית וציונית, לשבת על הגדר ולצפות במתרחש הינו הדבר הכי נורא לעשות. לכן, אני קוראת אליכם, הנוער הישראלי, לא לשתוק. השתמשו בכוחן של הרשתות החברתיות על מנת להפיץ את האמת. זהו המעט שניתן לעשות. להציג את הצד השני. על מנת לחתור לשלום, להבנה, ואם יש, גם לביקורת בונה. אנו צריכים לעשות הכל, על מנת לא ליפול לשנאה, לפילוג ולעוינות.

כאשר נתקלתי בדוכן של ה-BDS בווינה, לא יכולתי לעבור ולהתעלם

שירו איתי

יום בחיי, גיא גולדברג (ח'2), תלמיד שז"ר, שהוא שחקן וגם זמר. "תנו לו בכפיים"

7:30: קם בחופשת חנוכה, מתארגן, אוכל ומתלבש.

8:00: בדרך לאולפני "וידאופילם".

8:30: מגיע לאולפנים ושם אני מתחיל לדבב סדרה חדשה.

10:30: מסיים את ההקלטות, בדרך להיכל התרבות תל אביב.

10:45: מגיע להיכל ומתחיל להתארגן לתחילת 2 ההופעות.

11:45: ההופעה הראשונה מתחילה ומסתיימת כמוצלחת.

13:45: ההופעה הראשונה הסתיימה וכבר מתחילה ההופעה השנייה.

16:15: נגמרות 2 ההופעות, בדרך הביתה.

17:00: בית, נח מהיום הכיפי הזה, עד שאני הולך לישון.

ההצגה החדשה ב"הבימה" - "מצדה 1942". לקראת ההצגה ב"הבימה" אני מאוד מתרגש, כי לשחק שם, בתיאטרון הלאומי של ישראל, זה החלום הכי גדול של כל שחקן בישראל. ואני, ילד בן 13 וקצת מכפר סבא, הצלחתי להגשים את החלום כבר בגיל הזה. חלומות הם תמיד אפשריים. אם חולמים עליהם לעומק, הם בסופו של דבר מתגשמים. אז כן, חווית המשחק גוזלת המון מהזמן הפנוי (כמעט את כולו), אבל אי אפשר להסביר את תחושת הסיפוק שנמצאת תמיד ותישאר לעולם. אני הייתי גיא, ואלה הם החיים שלי.

ככה החיים שלי נראו בחופשת חנוכה, כשכל היום הלכתי לאולפנים ולהופעות. אני גיא (למי שלא מכיר) והחיים שלי מאוד שונים. אני משחק ערב ערב על במות התיאטרון ברחבי הארץ, אני שר במקלות בית הספר ובמגוון מסגרות מחוץ ללימודים. בנוסף לכך אני מדבב סרטים וסדרות. אני אוהב את זה ואתם לא מבינים כמה זה עושה לי טוב. אני מעולם לא חשבתי שאהיה בתיאטרון, שאני אקח חלק בתעשיית סרטים וסדרות, ואם הייתם שואלים אותי לפני שנתיים, אם כל זה היה קורה לי הייתי צוחק. כיום אני משחק בתיאטרון תל אביב, תיאטרון ארצי ובקרוב מאוד אני מתחיל את

ריקוד רגשות

נועם צלמון, ט'4

השנה, לקראת סיום המחצית, הגיעה לבית הספר להקת המחול הקיבוצית עם המופע "יותר מפיפורים". צפינו במופע באולם הספורט, במבנה ישיבה מיוחד ומלבני, כך שכל אחד ראה זווית אחרת של המופע. זו הייתה בחירה מעניינת ונכונה לשבת כך, אם כי אני לא הרגשתי שילדים שונים, שישבו במקומות שונים, עברו חוויה אחרת. יחד עם זאת, המחזה עצמו כן השאיר

אצלי מקום רב למחשבה. אני הרגשתי שכל רקדן הוא רגש שונה במוח של הילדה שהובילה את הריקוד. התוצאה מבחינתי היא בלגן גדול של רגשות. שמעתי מחברים פירושים אחרים ושונים, זאת

בטירוף. הם עקבו כל אחד אחרי התפקיד שלו, הם היו לא צפויים ועדיין זרמו. הם ידעו בדיוק לאן הם הולכים ובדיוק מה עומד לקרות. הכריאוגרפיה הייתה גם מעולה, אך בעיה אחת הייתה שהתנועות לפעמים היו קצת יותר מדי מוגזמות, אני לא יודע אם זה מכון אבל זה היה נראה כאילו אופי של כל רקדן משתנה במהלך המופע, רקדן שעשה ריקוד זוג רגע אחרי זה עושה ריקוד טראנס, יש בזה אמצעי אומנותי מעניין, אך גם מבלבל.

לסיכום, המופע היה מעולה. מאוד מקצועי ומבוצע באופן מדויק ואני אישית, הרגשתי מתוח, מובעת, מבלבל עשרות פעמים במהלך המופע, וזהו מופע מחול מוצלח. מופע שמסעיר את רגשות הקהל.

אומרת שהוא עשה את שלו, גרם לנו לחשוב ולפרש את המוצג. איך הייתה הכריאוגרפיה והרקדנים? כחובב ריקוד אני יכול לקבוע שמדובר ברקדנים מקצועיים

עם חברים כאפה

יהונתן
היימן, 36

כל אלה שאינם אוהבים את הסדרה הזו, הנה כמה אפשרויות

שהצעתם לנו כתחליף לסדרה: "איך פגשתי את אימא", "ברוקלין 99", "המפץ הגדול", "מופע שנות ה-70", "לוציפר", "ריק ומורטי" או "איש משפחה". אה כן, וצפייה מהנה!

המנצח הגדול.
החבר הכי
אהוב בשז"ר

זוכרים את תחילת שנה? את הצלצול? נו כן, זה שכבר לא יכולתם יותר לשמוע מרוב מחיאות הכפיים במסדרונות. מה יש בו? מה כל כך מיוחד באותו צלצול שאפילו באמצע המבחן, לא יכולתם להישאר אדישים אליו?

התשובה לזה היא "חברים", הסדרה. אתם באמת לא יודעים על מה אני מדבר? טוב, אז כנראה שלא חיתתם על כדור הארץ ב-25 השנים האחרונות. "חברים" היא ללא ספק אחת הסדרות המדוברות ביותר של השנים האחרונות. שאלו את חברים שלכם, ואני בטוח שאין שום סיכוי שהם לא יכירו.

אם איכשהו קרה שאתם לא אוהבים את הסדרה הזאת, הכל בסדר, אני לא כועס (כמעט). רק נספר בקצרה שהסדרה בת עשר העונות עוקבת אחרי שישה חברים בניו יורק וכל מה שביניהם, צחוקים, רומנטיקה, עבודה ועוד. זהו, זה הכל, והרעיון הזה, סחף מיליוני אנשים אחריו, מכל קשת הגילאים - בדקו עם ההורים שלכם.

ניתן לראות את האהדה לסדרה הזאת בקרב ילדי בית הספר בסקר שנערך במספר כיתות בבית הספר. כ-74% מהעונים על הסקר אהבו את הסדרה, ומתוכם, הדמות האהובה ביותר ברוב מכריע של 40% מהקולות היא איך לא, צ'נדלר בינג.

לא מתחברים ל"חברים"? עוד סדרות שתלמידי שז"ר רואים וממליצים:

◇ "לוציפר"

◇ "ריק ומורטי"

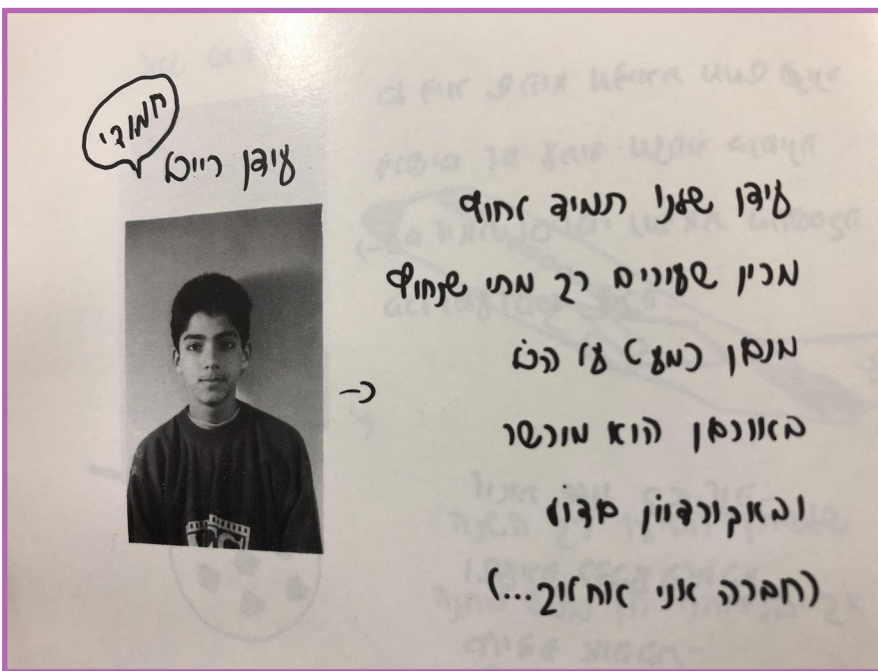
◇ "ברוקלין 99"

◇ "איך פגשתי את אמא"

◇ "מופע שנות ה-70"

מילים פשוטות

עידן רייכל נזכר במחנכת האהובה שלו מימי חטיבת שז"ר. מצליח לשמור על קשר עם החברים הכפר סבאים שלו ומוסיף המלצה לתלמידי שז"ר: זה הזמן שלכם לבדוק, לתהות, לשאול שאלות. ריאיון מיוחד מאת תבור פז, דפנה רסניק ולינוי אלנר, ט'3

ההדדי שרוכשים התלמידים למורה והמורה לתלמידים".

האם יש מורים שאתה זוכר במיוחד?

"המורה שאני זוכר במיוחד היא לביאה קסטרו, שהייתה המחנכת שלנו. בצורה מופלאה היא יכלה לזהות קושי של כל אחד ואחת ואת הצדדים החלשים שלו בתוך כיתה עמוסה עם המון המון תלמידים. היא דאגה להעצים אותנו יותר ואני חייב לה עד היום הרבה מאוד".

מהו המסר שאתה רוצה להעביר לתלמידים בבית הספר?

"המסר שהייתי רוצה להעביר לתלמידי בית הספר הוא שזה הזמן שלכם לבדוק, לתהות, לשאול שאלות. אל תרגישו שאתם באים בבוקר ומבזבזים את הזמן. אפשר לתת משוב למורה, לומר שהשיעורים מעניינים או קצת חלשים. הייתי מציע שילדים שקצת מפריעים בשיעורים, צריך לבדוק למה הם מפריעים. יש אחריות כוללת בין התלמידים למורה. אם הזמן הזה הוא סתם זמן מבזבז או שזה זמן שאפשר לעשות איתו דברים מעניינים. הייתי לוקח את זה כחוויה כוללת ומעצימה".

"המחנכת
בחטיבה דאגה
להעצים אותנו
ואני חייב לה עד
היום הרבה
מאוד"

עם אמונה וכוח רצון, השמיים הם הגבול. מי יודע? אולי בעוד 20 שנים תתראינו גם אתם לעיתון שז"ר על חוויתכם כתלמידים. אנחנו מאמינות שבכל אחד ואחת מכם חבוי כישרון ופוטנציאל להצליח.

מה למדת אצלנו בחטיבה שזכור לך עד היום?

"מה שזכור לי עד היום בחטיבה זה בעיקר שיעורי מוזיקה אצל מורה שקראו לו מיקי רונן. זאת הייתה הפעם הראשונה שניגנתי

בלהקות ובהרכבים בכל מסיבות הסיום ובחגים. תמיד היינו נפגשים שם במקלה, ואלה היו מפגשים שהיו מעצימים עבורי".

האם שמרת על קשר עם חברים מהחטיבה?

"כן, שמרתי על קשר עם חברים החטיבה. אנחנו עדיין בקבוצות וואטסאפ של היום, ואפילו נפגשנו כולנו בסביבות ספטמבר האחרון".

איך אתה זוכר את חווית הלמידה בבית הספר?

"חווית הלמידה בבית ספר הייתה מאוד תלויה במורה. מורה שהכניס עניין

לשיעורים תמיד תפס את תשומת לבנו יותר, אם זה בשיעורי ספורט או בשיעורי ספרות. זה מאוד תלוי במורה ובכבוד

המלחין והזמר המפורסם עידן רייכל נולד בכפר סבא ולמד בבית ספרנו בצעירותו בין השנים 1989-1992. רייכל נחשב לאחד האומנים הבולטים והמצליחים בישראל ולאחד האומנים הישראלים המוכרים בעולם. החלטנו לנסות את מזלנו ולנסות ליצור עמו קשר על מנת שיענה לנו על מספר שאלות על חוויותיו כתלמיד בבית הספר שז"ר. שמחנו מאוד על ההיענות של מייצגו של עידן ושל עידן עצמו לענות על שאלותינו.

מטרת הכתבה, בין היתר, היתה מתן השראה לתלמידים נוספים בבית הספר. אנו מאמינות כי לא משנה מה חלומכם הוא,